

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 689/2023
27.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Цакић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради утврђења правног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж1 55/22 од 27.10.2022. године, на седници одржаној 27.06.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж1 55/22 од 27.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Прокупљу Гж1 55/22 од 27.10.2022. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Вишег суда у Прокупљу Гж1 55/22 од 27.10.2022. године одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Куршумлији П1 165/2022 од 25.08.2022. године којим је одбачена тужба против тужене Републике Србије ради утврђења права, односно правног односа.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), изузетно правно средство које се може изјавити због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. Наведена одредба се, на основу члана 420. став 6. ЗПП, сходно примењује у поступцима поводом ревизије против решења којим се поступак правноснажно окончава. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије, Врховни суд је нашао да није испуњен ниједан од услова за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Посебна ревизија може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Због тога су за оцену њене дозвољености небитни наводи ревизије о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези с чланом 194. ЗПП, као и из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, о томе да је изрека побијаног решења неразумљива и у супротности са датим образложењем и стањем у списима, јер се таквима наводима указује на битне повреде одредаба парничног поступка.

Тужилац је тужбом поднетом у овом спору захтевао утврђење да тужена одговара за обавезу Специјалне болнице за рехабилитацију „Жубор“ из Куршумлијске Бање за уплату пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање, одређену пресудом Општинског суда у Куршумлији П1 30/07 од 23.04.2007. године. Означеном пресудом Завод - Специјална болница за рехабилитацију „Жубор“ из Куршумлијске Бање обавезана је на исплату неплаћене зараде током целе 2005. и за првих осам месец 2006. године и уплату доприноса за социјално осигурање. Пре подношења ове тужбе тужилац је исходавао правноснажну пресуду Основног суда у Куршумлији П1 185/2020 од 27.01.2021. године којом је тужена, као оснивач Завода за специјализовану рехабилитацију „Жубор“ из Куршумлијске Бање (над којим се не може покренути поступак стечаја) и солидарни дужник његове обавезе под условима из члана 14. Закона о стечају, обавезана на исплату новчаног потраживања досуђеног наведеном правноснажном и извршном пресудом Општинског суда у Куршумлији П1 30/07 од 23.04.2007. године. Основни суд у Куршумлији одбацио је тужбу закључивши да тужилац нема правни интерес за подношење тужбе за утврђење постојања правног односа јер има новчано потраживање према туженој које је доспело истовремено са обавезом исплате зараде, у смислу члана 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, а другостепени суд је прихватио такав правни став првостепеног суда.

Код таквог стања ствари, по оцени Врховног суда, не постоје услови због којих би се дозволило одлучивање о посебној ревизији изјављеној против решења о одбачају тужбе, заснованом на одредбама члана 194. ЗПП, које прописују неопходност постојања правног интереса као процесну претпоставку за тужбу за утврђење, а он не постоји ако је захтев за чинидбу доспео. У овом случају захтев за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање је доспео и према туженој се може остваривати тужбом за осуду на чинидбу, под условима из члана 14. Закона о стечају.

Из наведених разлога, не постоји потреба да се о посебној ревизији тужиоца одлучује из било ког разлога из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о парници за утврђење постојања правног односа, као и да у поднетој тужби није означена вредност предмета спора, нити је тужиоцу наложено да плати судску таксу за тужбу и решење о одбачају тужбе да би се могло закључити о којој је вредности спора реч, сходна примена члана 27. став 1. тачка 2. Закона о судским таксама, упућује на закључак о томе да је реч о спору чија је вредност 4.000,00 динара, што представља износ који очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан подношења тужбе.

Следствено изложеном, тужиочева ревизија није дозвољена, због чега је одлучено као у другом ставу изреке, на основу члана 413. у вези с чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, на чију примену упућује члан 420. став 6. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**